A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2016. július 28.*

„Előzetes döntéshozatal — Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás — Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés — 2002/584/IB kerethatározat — A 26. cikk (1) bekezdése — Európai elfogatóparancs — Az átadás joghatásai — A végrehajtó tagállamban töltött fogva tartás beszámítása — A »fogva tartás« fogalma — Szabadságvesztéstől eltérő szabadságkorlátozó intézkedések — Elektronikus karkötő viselésével párosuló házi őrizet — Az Európai Unió Alapjogi Chartája — A 6. és a 49. cikk”

A C-294/16. PPU. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Łódź-belvárosi kerületi bíróság, Lengyelország) a Bírósághoz 2016. május 25-én érkezett, 2016. május 24-i határozatával terjesztett elő az előtte a

JZ

és

a **Prokuratura Rejonowa Łódź-Śródmieście** között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: T. von Danwitz tanácselnök, C. Lycourgos (előadó), Juhász E., C. Vajda és K. Jürimäe bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: M. Aleksejev tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2016. július 4-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna és J. Sawicka, meghatalmazotti minőségben,

– a német kormány képviseletében T. Henze és M. Hellmann, meghatalmazotti minőségben,

– az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében C. R. Brodie, meghatalmazotti minőségben, segítője: D. Blundell barrister,

– az Európai Bizottság képviseletében M. Owsiany-Hornung és S. Grünheid, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: lengyel.

a főtanácsnok indítványának a 2016. július 19-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) 26. cikke (1) bekezdésének az értelmezésére irányul.

2 E kérelmet a JZ és a Prokuratura Rejonowa Łódź-Śródmieście (Łódź-belvárosi kerületi ügyészség, Lengyelország) között az érintettnek azon kérelme tárgyában folyamatban lévő eljárásban terjesztették elő, hogy számítsák be az ellene Lengyelországban kiszabott szabadságvesztés-büntetés teljes időtartamába azon időtartamot, amely folyamán az európai elfogatóparancsot végrehajtó tagállam – azaz Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága – a mozgás elektronikus nyomon követésével párosuló házi őrizetre irányuló intézkedéseket foganatosított vele szemben.

Jogi háttér

Az EJEE

3 Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt egyezmény (kihirdette az 1993. évi XXXI. tv., a továbbiakban: EJEE) „Szabadsághoz és biztonsághoz való jog” című 5. cikkének (1) bekezdése rögzíti, hogy „[m]indenkinek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra”.

A Charta

4 Az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) „A szabadsághoz és biztonsághoz való jog” című 6. cikke értelmében „[m]indenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz”.

5 A Charta „A bűncselekmények és büntetések törvényességének és arányosságának elvei” című 49. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „[a] büntetések súlyossága nem lehet aránytalan a bűncselekményhez mérten”.

6 A Chartának „A jogok és elvek hatálya és értelmezése” című 52. cikkének (3) és (7) bekezdése az alábbiakat írja elő:

„(3) Amennyiben e Charta olyan jogokat tartalmaz, amelyek megfelelnek az [EJEE-ben] biztosított jogoknak, akkor e jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokéval, amelyek az említett egyezményben szerepelnek. Ez a rendelkezés nem akadályozza meg azt, hogy az Unió joga kiterjedtebb védelmet nyújtson.

[...]

(7) Az Unió és a tagállamok bíróságainak kellően figyelembe kell venniük e Charta értelmezésére vonatkozó iránymutatásként készült magyarázatokat.”

A 2002/584 kerethatározat

7 A 2002/584 kerethatározat (12) preambulumbekezdése kimondja, hogy e kerethatározat tiszteletben tartja az alapvető jogokat és összhangban van az EUSZ 6. cikkben elismert és Chartában, különösen annak VI. fejezetében kifejezésre juttatott alapelvekkel.

8 E kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdése értelmében:

„E kerethatározatnak nem lehet olyan hatása, amely módosítja a[z] [EUSZ] 6. cikkben foglalt alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettséget.”

9 A kerethatározatnak „A személy fogva tartása” című 12. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ha egy személyt európai elfogatóparancs alapján fognak el, a végrehajtó igazságügyi hatóság dönt arról, hogy a keresett személyt a végrehajtó tagállam jogával összhangban továbbra is fogva tartják-e. A végrehajtó tagállam belső jogának megfelelően a személyt ideiglenesen bármikor szabadon lehet bocsátani, feltéve hogy ezen tagállam illetékes hatósága minden szükségesnek ítélt intézkedést megtesz a keresett személy szökésének megakadályozása érdekében.”

10 A 2002/584 kerethatározatnak „Az átadás joghatásai” című 3. fejezetében szereplő, „A végrehajtó tagállamban töltött fogva tartás beszámítása” című 26. cikke ekképpen rendelkezik:

„(1) A kibocsátó tagállam az európai elfogatóparancs végrehajtásából eredő fogva tartás teljes időtartamát beszámítja a kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés következtében a kibocsátó tagállamban letöltendő szabadságvesztés [helyesen: szabadságelvonás] teljes időtartamába.

(2) Evégett a végrehajtó igazságügyi hatóság vagy a 7. cikk szerint kijelölt központi hatóság az átadás időpontjában továbbít a kibocsátó igazságügyi hatóságnak a keresett személy európai elfogatóparancs alapján történt fogva tartásának időtartamára vonatkozó minden információt.”

A lengyel jog

11 A büntető törvénykönyvről szóló, 1997. június 6-i törvény (kodeks karny; Dz. U. 88. szám, 553. alszám) 63. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a kiszabott büntetésbe be kell számítani az ügyben foganatosított tényleges szabadságelvonás teljes napra felkerekített időtartamát, akként hogy egy nap tényleges szabadságelvonás egy nap szabadságvesztés-büntetésnek, két nap szabadságkorlátozó büntetésnek vagy két napi tétel pénzbüntetésnek felel meg. E 63. cikk (1) bekezdésének alkalmazásában egy napnak a tényleges szabadságelvonás kezdetétől számított 24 órás időszak felel meg.

12 A büntetőeljárásról szóló, 1997. június 6-i törvénykönyv (kodeks postępowania karnego; Dz. U. 89. szám, 555. alszám) 607f. cikkének értelmében, amely a 2002/584 kerethatározat 26. cikkének (1) bekezdését ülteteti át a lengyel jogrendbe, a kiszabott, illetve végrehajtás alatt álló szabadságvesztés-büntetésbe be kell számítani a végrehajtó tagállamban az átadással összefüggésben foganatosított tényleges szabadságelvonás időtartamát.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

13 A Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Łódź-belvárosi kerületi bíróság) 2007. március 27-i ítéletével három év, két hónap szabadságvesztés-büntetésre ítélte JZ-t.

14 Mivel JZ kivonta magát a lengyel igazságszolgáltatás alól, európai elfogatóparancsot bocsátottak ki ellene. 2014. június 18-án az Egyesült Királyság hatóságai ezen európai elfogatóparancsot végrehajtva letartóztatták JZ-t, és 2014. június 19-ig fogva tartották. 2015. június 25-i határozatával az említett bíróság beszámította ezen időszakot a Lengyelországban letöltendő szabadságvesztés-büntetésbe.

15 2014. június 19-től 2015. május 14-ig a 2000 font sterling (GBP) óvadék ellenében szabadlábra helyezett JZ-t arra kötelezték, hogy 22.00 és 7.00 óra között – mozgásának elektronikus nyomon követése mellett – az általa megadott címen tartózkodjon. JZ-t ezen túlmenően arra kötelezték, hogy kezdetben a hét minden napján, majd három hónap elteltével hetente háromszor 10.00 óra és dél között jelentkezzen a rendőrkapitányságon, továbbá megtiltották számára, hogy a külföldre utazást lehetővé tevő okmányokat kérelmezzen, valamint arra kötelezték, hogy folyamatosan tartson magánál egy bekapcsolt és üzemképes állapotban lévő mobiltelefont. Ezen intézkedéseket az érintettnek a lengyel hatóságok részére történő, 2015. május 14-i átadásának napjáig alkalmazták.

16 JZ a kérdést előterjesztő bíróságtól kéri azon időtartam beszámítását a rá kiszabott szabadságvesztés-büntetésbe, amely alatt az Egyesült Királyságban házi őrizetben volt, illetve mozgását elektronikusan nyomon követték. Többek között arra hivatkozik, hogy a 2002/584 kerethatározat 26. cikkének (1) bekezdése értelmében a kényszerintézkedésnek a kiszabott büntetésbe történő beszámításáról az Egyesült Királyságban hatályban lévő rendelkezések alapján kell határozatot hozni, amelyek értelmében az érintett személy mozgásának legalább napi nyolc órás elektronikus nyomon követését magában foglaló kényszerintézkedést szabadságvesztés-büntetésnek kell minősíteni.

17 A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben jelzi, hogy a mozgás elektronikus nyomon követésével párosuló házi őrizet időtartamának beszámítása a kiszabott büntetésbe a brit jog szerint csupán akkor lehetséges, ha a házi őrizet időtartama legalább napi 9 órát tesz ki, és hogy főszabály szerint e beszámítás az intézkedés alkalmazásának teljes napra felkerekített, fele időtartamára vonatkozik.

18 A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy JZ elvesztette a munkáját az arra vonatkozó kötelezettsége miatt, hogy éjszakánként a lakcímén tartózkodjon, amennyiben munkája ideiglenes jellegű volt, és az érintett munkáltatója nem volt köteles a munkaidőt ahhoz igazítani, hogy az érintett mikor tud rendelkezésre állni. Ezenfelül a házi őrizet első három hónapjában JZ-nek a hét minden napján 10 óra és dél között jelentkeznie kellett a lakhelyétől mintegy 16 km távolságra lévő rendőrkapitányságon. Csupán e három hónap elteltével csökkentették e jelentkezések gyakoriságát heti három alkalomra, és JZ csupán ekkortól jelentkezhetett egy, a lakhelyéhez közelebb fekvő rendőrkapitányságon. Ezen időszak alatt az érintett nem talált olyan munkát, amely összefért volna azon időkerettel, amelyben rendelkezésre tudott volna állni. Otthon maradt tehát gyermekei társaságában, csupán felesége dolgozott.

19 A kérdést előterjesztő bíróság úgy ítéli meg, hogy alapvető jelentőségű a 2002/584 kerethatározat 26. cikkének (1) bekezdésében szereplő „fogva tartás” fogalmának az értelmezése a szabadságvesztés-büntetésbe történő beszámítást lehetővé tevő nemzeti rendelkezések – köztük a büntetőeljárási törvénykönyvnek a 2002/584 kerethatározat lengyel jogba történő átültetése érdekében beiktatott 607f. cikk – helyes értelmezése és alkalmazása szempontjából.

20 E tekintetben e bíróság megjegyzi, hogy a büntetőeljárási törvénykönyv 607f. cikkben szereplő „tényleges szabadságelvonás” fogalmának értelmezése eltéréseket mutat mind az ítélkezési gyakorlatban, mind a szakirodalomban.

21 A kérdést előterjesztő bíróság úgy ítéli meg, hogy – tekintettel a 2002/584 kerethatározat (12) preambulumbekezdésére és az EUSZ 6. cikkre – e kerethatározat 26. cikke (1) bekezdésének az értelmezéséhez figyelembe kell venni az EJEE 5. cikkét, valamint az Emberi Jogok Európai Bíróságának az e cikkre vonatkozó értelmezését.

22 Ebből a kérdést előterjesztő bíróság szerint az következik, hogy a nemzeti bíróságnak az előtte folyamatban lévő ügyben lehetősége kellene, hogy legyen értékelni azt, hogy az elítélt személlyel szemben alkalmazott intézkedések összessége, illetve ezek időtartama alapján megállapítható-e, hogy ezen intézkedések szabadságelvonásnak minősülnek, és ekképpen – az érintett jogi normák összessége alapján, illetve az uniós joggal összhangban álló értelmezés elvének alkalmazása révén – adott esetben beszámítani a kiszabott szabadságvesztés-büntetés időtartamába az említett intézkedések alkalmazásának időtartamát.

23 Ezenkívül a kérdést előterjesztő bíróság szerint a „fogva tartás” fogalmának olyan megszorító értelmezése, amely a 2002/584 kerethatározat 26. cikke (1) bekezdésének alkalmazását kizárólag a szabadságelvonás hagyományos formáira – mint a szabadságvesztés-büntetésre vagy az előzetes letartóztatásra – korlátozza, a Charta 49. cikkének (3) bekezdésében rögzített arányosság elvének a megsértéséhez vezethet.

24 A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy az alapügyben különböző kényszerintézkedések halmozódnak, amelyek együttesen szabadságelvonásként értékelhetők. Ezen intézkedések több hónapot felölelő időszakon keresztül történő alkalmazása végső soron az elítélt személyt ugyanazon bűncselekményért sújtó további büntetésnek minősülhet, amely miatt már hosszú időtartamú szabadságvesztés-büntetést szabtak ki rá. E bíróság e tekintetben megjegyzi, hogy JZ a házi őrizet időtartama során nem tudott olyan fizetett munkát találni, amely összeegyeztethető lett volna a rá kényszerített időbeosztással, és a háztartás fenntartásának teljes terhét a feleség viselte.

25 Ilyen körülmények között a Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Łódź-belvárosi kerületi bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„Úgy kell-e értelmezni a [2002/584] kerethatározat 26. cikkének (1) bekezdését az [EUSZ 6. cikk] (1) és (3) bekezdésével, valamint a [Charta] 49. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben, hogy a »fogva tartás« fogalma a végrehajtó tagállamnak az elfogatóparancs által érintett személy mozgásának elektronikus nyomon követésével párosuló házi őrizetben megnyilvánuló intézkedéseit is magában foglalja?”

A sürgősségi eljárásról

26 A kérdést előterjesztő bíróság kérte, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a Bíróság eljárási szabályzatának 107. cikkében előírt sürgősségi eljárás keretében bírálják el.

27 E kérelme alátámasztására e bíróság rámutat arra, hogy JZ fogva tartásban van, a rá kiszabott szabadságvesztés-büntetés 2017. március 9-én telik le. Ezenkívül e bíróság úgy ítéli meg, hogy ha e szabadságvesztés-büntetésbe be kell számítani a mozgás elektronikus nyomon követésével párosuló házi őrizet teljes – azaz 2014. június 19-től 2015. május 14-ig tartó – időtartamát, az érintettet azonnal szabadon kell bocsátani a büntetés-végrehajtási intézetből. Következésképpen az említett bíróság úgy ítéli meg, hogy JZ esetleges szabadulásának időpontja közvetlenül függ attól az időponttól, amikor a Bíróság határozatot hoz az elé terjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelemről.

28 E tekintetben ki kell emelni először, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya a 2002/584 kerethatározat értelmezése, amely kerethatározat az EUM-Szerződés harmadik részének a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségére vonatkozó V. címe alá tartozik. Így tehát a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás tárgya lehet.

29 Másodszor, ami a sürgősség kritériumát illeti, a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint figyelembe kell venni azt a körülményt, hogy az alapügyben érintett személy jelenleg meg van fosztva szabadságától, és további fogva tartása az alapeljárás kimenetelétől függ (lásd ebben az értelemben: 2016. május 24-i

Dworzecki-ítélet, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A jelen esetben kitűnik a kérdést előterjesztő bíróság által továbbított és a jelen ítélet 27. pontjában említett elemekből, hogy JZ jelenleg meg van fosztva szabadságától, és további fogva tartása a Bíróság határozatától függ, amennyiben a feltett kérdésre adott igenlő válaszának JZ azonnali szabadon bocsátása lehet a következménye.

30 E körülmények között az előadó bíró javaslatára, a főtanácsnok meghallgatását követően a Bíróság negyedik tanácsa 2016. június 6-án úgy határozott, hogy helyt ad a kérdést előterjesztő bíróság azon kérelmének, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet sürgősségi eljárásban bírálják el.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

31 A kérdést előterjesztő bíróság kérdésével lényegében arra keresi a választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 26. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az e rendelkezés értelmében vett „fogva tartásnak” minősülhetnek-e az olyan intézkedések, mint amilyen az éjszaka során kilenc óra időtartamban elrendelt házi őrizet, amelyhez az érintett személy mozgásának elektronikus karkötővel való nyomon követésén, illetve e személy azon kötelezettségén túl, hogy a hét minden napján, illetve hetente többször meghatározott időpontban jelentkezzen valamely rendőrkapitányságon, a külföldre utazást lehetővé tevő okmányok kérelmezésének tilalma társul.

32 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározat kötelező jellege miatt az európai elfogatóparancsot kibocsátó igazságügyi hatóság köteles a nemzeti jogot a kerethatározatnak megfelelően értelmezni. Ekképpen e hatóság a nemzeti jogát köteles a lehető legteljesebb mértékben úgy értelmezni, hogy figyelembe veszi a kerethatározat szövegét és célját, annak érdekében, hogy megvalósuljon az ez utóbbival elérni kívánt eredmény (lásd ebben az értelemben: 2012. szeptember 5-i Lopes Da Silva Jorge ítélet, C-42/11, EU:C:2012:517, 53. és 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 Kétségtelen, hogy a nemzeti jog uniós joggal összhangban álló értelmezésének e kötelezettségét korlátozzák az általános jogelvek, továbbá az nem szolgálhat a nemzeti jog *contra legem* értelmezésének alapjául. Mindazonáltal az uniós joggal összhangban álló értelmezés elve megköveteli, hogy a nemzeti bíróságok hatáskörük keretei között tegyenek meg mindent annak érdekében, hogy a belső jog egészére tekintettel és a belső jogban elfogadott értelmezési módszerek alkalmazásával biztosítsák a szóban forgó kerethatározat teljes érvényesülését, és annak céljával összhangban álló eredményre jussanak (lásd ebben az értelemben: 2012. szeptember 5-i Lopes Da Silva Jorge ítélet, C-42/11, EU:C:2012:517, 55. és 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 A 2002/584 kerethatározat 26. cikke (1) bekezdésének értelmében a kibocsátó tagállam az európai elfogatóparancs végrehajtásából eredő fogva tartás teljes időtartamát beszámítja a kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés következtében a kibocsátó tagállamban letöltendő szabadságelvonás teljes időtartamába.

35 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az uniós jog egységes alkalmazásának követelményéből és az egyenlőség elvéből az következik, hogy a jelentésének és hatályának meghatározása érdekében a tagállami jogokra kifejezett utalást nem tartalmazó uniós jogi rendelkezést az egész Európai Unióban önállóan és egységesen kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2008. július 17-i Kozłowski-ítélet, C-66/08, EU:C:2008:437, 42. pont; 2016. május 24-i Dworzecki-ítélet, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 28. pont).

36 Márpedig az említett rendelkezés jelentésének és hatályának meghatározása érdekében egyáltalán nem tartalmaz utalást a tagállami jogokra.

37 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a 2002/584 kerethatározat 26. cikkének (1) bekezdésében szereplő „fogva tartás” fogalma önálló uniós jogi fogalom, amelyet az Európai Unió területén önállóan és egységesen kell értelmezni, egyidejűleg figyelembe véve e rendelkezés kifejezéseit, annak összefüggéseit, valamint azon szabályozás célját, amelynek részét képezi (lásd ebben az értelemben: 2015. október 29-i Saudaçor-ítélet, C-174/14, EU:C:2015:733, 52. pont).

38 Ami először is a 2002/584 kerethatározat 26. cikke (1) bekezdésének megszövegezését illeti, emlékeztetni kell arra, hogy egy uniós jogi rendelkezés valamely nyelvi változatának megfogalmazása nem szolgálhat e rendelkezés értelmezésének kizárólagos alapjául, illetve e tekintetben nem élvezhet elsőbbséget más nyelvi változatokkal szemben. Az uniós jog rendelkezéseit ugyanis egységesen kell értelmezni és alkalmazni az Unió valamennyi nyelvén készült változat figyelembevételével (lásd ebben az értelemben: 2015. április 29-i Léger-ítélet, C-528/13, EU:C:2015:288, 35. pont).

39 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 2002/584 kerethatározat 26. cikke (1) bekezdésének egyes nyelvi változatai között különbségek vannak. Ugyanis míg például a német, a görög, illetve a francia nyelvi változat a „*Freiheitsentzugs*”, a „*στέρηση της ελευθερίας*”, illetve a „*privation de liberté*” kifejezést használja, amikor arra az elbánásra utal, amelyben az érintett a kibocsátó tagállamban részesülnie kell, és a „*Haft*”, a „*κράτηση*”, illetve a „*détention*” kifejezést, amikor arra az időszakra céloz, amelyet a kiszabott büntetésbe be kell majd számítani, az angol, illetve a lengyel nyelvi változat az említett 26. cikk (1) bekezdésében csupán a „*detention*” és a „*zatrzymania*” kifejezést használja. Ezzel ellentétben e rendelkezés holland nyelvi változata kizárólag a „*vrijheidsbeneming*” szót alkalmazza, amely a „szabadságelvonás” kifejezésnek felel meg.

40 E tekintetben meg kell állapítani egyfelől, hogy a „fogva tartás” és „szabadságelvonás” kifejezéseket a 2002/584 kerethatározat 26. cikke (1) bekezdésének különböző nyelvi változataiban egymással felcserélhető módon használják, másfelől e fogalmak hasonló fogalmak, amelyek szokásos értelmükben valamilyen elzárással vagy szabadságvesztéssel kapcsolatos helyzetre utalnak, és nem a mozgásszabadság egyszerű korlátozására.

41 Másodszor, a 2002/584 kerethatározat 26. cikke (1) bekezdésének összefüggéseit illetően meg kell jegyezni, hogy e kerethatározat 12. cikke úgy rendelkezik, hogy ha egy személyt európai elfogatóparancs alapján fognak el, a végrehajtó igazságügyi hatóság a végrehajtó tagállam jogával összhangban dönt arról, hogy a keresett személyt továbbra is fogva tartják-e, kifejtve emellett, hogy ugyanezen joggal összhangban bármikor dönthetnek az érintett személy ideiglenes szabadon bocsátásáról, feltéve hogy az illetékes hatóság minden szükségesnek ítélt intézkedést megtesz e személy szökésének megakadályozása érdekében. E rendelkezés ily módon azt írja elő, hogy a „fogva tartásnak” van egy alternatívája, nevezetesen az érintett személy szökésének elkerülésére irányuló intézkedésekkel párosuló ideiglenes szabadon bocsátás.

42 Harmadszor, a 2002/584 kerethatározat 26. cikke (1) bekezdésének célkitűzését illetően meg kell jegyezni – amint azt a főtanácsnok az indítványának 60. pontjában lényegében megállapította –, hogy az e cikkben előírt azon kötelezettség, hogy az érintett személy által a kibocsátó tagállamban letöltendő szabadságelvonás teljes időtartamába be kell számítani az európai elfogatóparancs végrehajtásából eredő fogva tartás időtartamát, az alapvető jogoknak tiszteletben tartására vonatkozó, a 2002/584 kerethatározat (12) preambulumbekezdésében szereplő, illetve az 1. cikkének (3) bekezdésében újra említett, általános célkitűzést hivatott konkretizálni, fenntartva az érintett személynek a Charta 6. cikkében biztosított, szabadsághoz való jogát, valamint a Charta 49. cikke (3) bekezdésének értelmében az arányosság elvének hatékony érvényesülését a büntetések alkalmazása vonatkozásában.

43 A 2002/584 kerethatározat 26. cikkének (1) bekezdése ugyanis annak előírásával, hogy minden olyan időtartamot figyelembe kell venni, amely folyamán az elítélt személyt a végrehajtó tagállamban fogva tartották, biztosítja, hogy e személynek végső soron nem kell olyan időtartamot fogva tartásban

töltenie, amelynek teljes időtartama – mind az európai elfogatóparancsot végrehajtó, mind az azt kibocsátó tagállamban – meghaladná a kibocsátó tagállamban rá kiszabott szabadságvesztés büntetés időtartamát.

44 E tekintetben – amint azt a lengyel kormány és az Európai Bizottság mind az írásbeli észrevételeikben, mind a tárgyalás során megállapították – a fogva tartásnak minősülő szabadságelvonó hatás a szabadságvesztésre, és kivételes esetekben más olyan intézkedésekre is jellemző lehet, amelyek anélkül, hogy szoros értelemben vett szabadságvesztésnek minősülnének, olyan mértékben kényszerítő jellegűek, hogy azonos megítélés alá esnek az ilyen szabadságvesztéssel. Ez a helyzet az olyan intézkedések esetében, amelyek fajtájuknál, időtartamuknál, hatásuknál és végrehajtási szabályaiknál fogva olyan fokú intenzitással bírnak, hogy a szabadságvesztéshez hasonló módon fosztják meg az érintett személyt a szabadságától.

45 Ebből következően a 2002/584 kerethatározat 26. cikkének (1) bekezdését nem lehet úgy értelmezni, mint amely annak előírására korlátozódik, hogy az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállam kizárólag a végrehajtó tagállamban szabadságvesztésben töltött időtartamokat számítsa be, kizárva azon időtartamokat, amelyek folyamán más, a végrehajtandó szabadságvesztés hatásához hasonló hatású szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmaztak.

46 Ekképpen a 2002/584 kerethatározat 26. cikke (1) bekezdésének megfogalmazásából, összefüggéseiből és célkitűzéséből az következik, hogy az e rendelkezés értelmében vett „fogva tartás” fogalma nem szabadságkorlátozó, hanem szabadságelvonó intézkedést jelöl, amelynek nem feltétlenül kell szabadságvesztés formáját öltenie.

47 Figyelembe véve a fenti megfontolásokat, illetve különösképpen az egyfelől a szabadságkorlátozó intézkedések, másfelől a szabadságelvonó intézkedések között teendő különbséget, a 2002/584 kerethatározat 26. cikke (1) bekezdésének értelmében vett „fogva tartás” fogalmát úgy kell értelmezni, mint amely a szabadságvesztésen kívül minden olyan, az érintett személlyel szemben foganatosított intézkedésre vagy intézkedések összességére vonatkozik, amely fajtájánál, időtartamánál, hatásainál és végrehajtási szabályainál fogva a szabadságvesztéshez hasonló módon fosztja meg az érintett személyt a szabadságától.

48 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az az Emberi Jogok Európai Bíróságának az EJEE 5. cikkének (1) bekezdésében – amely megegyezik a Charta 6. cikkével – szereplő „szabadsághoz való jog” fogalmára vonatkozó ítélkezési gyakorlata alátámasztja ezt az értelmezést.

49 Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a Charta 52. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy amennyiben e Charta olyan jogokat tartalmaz, amelyek megfelelnek az EJEE-ben biztosított jogoknak, akkor e jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokéval, amelyek ezen egyezményben szerepelnek.

50 Kitűnik a Charta ezen 52. cikkének (3) bekezdéséhez fűzött magyarázatokból, amelyeket az EUSZ 6. cikk (1) bekezdése harmadik albekezdésének és a Charta 52. cikke (7) bekezdésének megfelelően az említett cikk értelmezése során figyelembe kell venni (lásd ebben az értelemben: 2013. február 26-i Åkerberg Fransson ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 20. pont; 2014. május 27-i Spasic -ítélet, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, 54. pont), hogy a Charta 52. cikke (3) bekezdésének célja a Chartában foglalt, illetve az azokkal megegyező, az EJEE-ben biztosított jogok közötti szükséges összhang biztosítása, anélkül hogy mindez hátrányosan befolyásolná az uniós jognak és az Európai Unió Bíróságának az autonómiáját (lásd ebben az értelemben: 2016. február 15-i N.-ítélet, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 47. pont).

51 Az Emberi Jogok Európai Bírósága szerint az EJEE 5. cikkének (1) bekezdésében biztosított „szabadsághoz való jog” nem vonatkozik a mozgásszabadság egyszerű korlátozásaira, mivel csupán a szabadságelvonó intézkedések tartoznak az említett cikk hatálya alá. Annak meghatározása érdekében,

hogy valamely személyt az EJEE 5. cikkének értelmében véve „megfosztottak-e a szabadságától”, az Emberi Jogok Európai Bírósága úgy ítélte meg, hogy e személy konkrét helyzetéből kell kiindulni, és több szempontot együttesen kell figyelembe kell venni, úgymint a vizsgált intézkedés fajtáját, időtartamát, hatásait és végrehajtási szabályait (lásd ebben az értelemben: Emberi Jogok Európai Bírósága, 1980. november 6-i Guzzardi kontra Olaszország ítélet, CE:ECHR:1980:1106JUD000736776, 92. §; 2016. július 5-i Buzadji kontra Moldovai Köztársaság ítélet, CE:ECHR:2016:0705JUD002375507, 103. §).

52 E tekintetben az Emberi Jogok Európai Bírósága a 2010. április 20-i Villa kontra Olaszország ítéletében (CE:ECHR:2010:0420JUD001967506, 43. és 44. §) megállapította, hogy az olyan intézkedések, amelyek arra kötelezik az érintett személyt, hogy havonta egyszer jelentkezzen a felügyeletét ellátó rendőrségen, illetve, hogy tartsa a kapcsolatot az érintett kórház pszichiátriai központjával, továbbá, hogy meghatározott helyen lakjon, és ne távolodjon el attól a településtől, ahol él, valamint, hogy 22 óra és 7 óra között maradjon a lakóhelyén, nem minősülnek az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének értelmében vett szabadságtól való megfosztásnak.

53 A 2002/584 kerethatározat 26. cikke (1) bekezdésének a végrehajtásakor az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállam igazságügyi hatóságának vizsgálnia kell, hogy az érintett személlyel szemben a végrehajtó tagállamban foganatosított intézkedések azonos megítélés alá esnek-e a jelen ítélet 47. pontja szerinti szabadságelvonással, és ennélfogva az e 26. cikk (1) bekezdésének értelmében vett fogva tartásnak minősülhetnek-e. Ha e vizsgálat keretében ezen igazságügyi hatóság arra a következtetésre jut, hogy ez a helyzet, az említett 26. cikknek (1) bekezdése azt követeli meg, hogy az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállamban letöltendő szabadságelvonás időtartamába számítsák be azt a teljes időtartamot, amíg ezen intézkedéseket alkalmazták.

54 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy noha az olyan intézkedések, mint az érintett személy mozgásának elektronikus karkötővel való nyomon követésével párosuló kilenc órás éjszakai házi őrizet, továbbá az a kötelezettség, hogy a hét minden napján, illetve hetente többször meghatározott időpontban jelentkezni kell valamely rendőrkapitányságon, valamint a külföldre utazást lehetővé tevő okmányok kérelmezésének tilalma bizonyosan korlátozzák az érintett személy mozgásszabadságát, ezek főszabály szerint nem olyan mértékben kényszerítő jellegűek, hogy szabadságelvonó hatásúak lennének, és hogy ekképpen a 2002/584 kerethatározat 26. cikke (1) bekezdésének értelmében vett „fogva tartásnak” lehetne azokat minősíteni.

55 Mindazonáltal, mivel az említett 26. cikknek (1) bekezdése az európai elfogatóparanccsal érintett személy alapvető jogai tekintetében minimális szintű védelem előírására korlátozódik, e rendelkezést – amint azt a főtanácsnok az indítványának 72. pontjában megállapította – nem lehet úgy értelmezni, mint amely kizárja azt, hogy az ezen elfogatóparancsot kibocsátó tagállam igazságügyi hatósága kizárólag a nemzeti jog alapján beszámítsa az érintett személy által e tagállamban letöltendő szabadságelvonás teljes időtartamába azon időtartam egy részét vagy egészét, amely során e személlyel szemben a végrehajtó tagállamban nem szabadságelvonással, hanem szabadságkorlátozással járó intézkedéseket foganatosítottak.

56 Emlékeztetni kell végül arra, hogy a jelen ítélet 53. pontjában szereplő vizsgálat során az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállam igazságügyi hatósága a 2002/584 kerethatározat 26. cikkének (2) bekezdése alapján a végrehajtó tagállam illetékes hatóságától minden olyan információt megkérhet, amelynek továbbítását szükségesnek ítéli.

57 A fenti megfontolásokból következően azt kell válaszolni a feltett kérdésre, hogy a 2002/584 kerethatározat 26. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan intézkedések, mint amilyen az éjszaka során kilenc óra időtartamban elrendelt házi őrizet, amelyhez az érintett személy mozgásának elektronikus karkötővel való nyomon követésén, illetve e személy azon kötelezettségén túl, hogy a hét minden napján, illetve hetente többször meghatározott időpontban jelentkezzen valamely rendőrkapitányságon, a külföldre utazást lehetővé tevő okmányok kérelmezésének tilalma

társul, tekintettel ezen intézkedések összességének fajtájára, időtartamára, hatásaira és végrehajtási szabályaira, főszabály szerint nem olyan mértékben kényszerítő jellegűek, hogy a szabadságvesztésből következő szabadságelvonó hatáshoz hasonló hatásuk legyen, és hogy ekképpen az említett rendelkezés értelmében vett „fogva tartásnak” minősüljenek, amit mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

A költségekről

58 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 26. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan intézkedések, mint amilyen az éjszaka során kilenc óra időtartamban elrendelt házi őrizet, amelyhez az érintett személy mozgásának elektronikus karkötővel való nyomon követésén, illetve e személy azon kötelezettségén túl, hogy a hét minden napján, illetve hetente többször meghatározott időpontban jelentkezzen valamely rendőrkapitányságon, a külföldre utazást lehetővé tevő okmányok kérelmezésének tilalma társul, tekintettel ezen intézkedések összességének fajtájára, időtartamára, hatásaira és végrehajtási szabályaira, főszabály szerint nem olyan mértékben kényszerítő jellegűek, hogy a szabadságvesztésből következő szabadságelvonó hatáshoz hasonló hatásuk legyen, és hogy ekképpen az említett rendelkezés értelmében vett „fogva tartásnak” minősüljenek, amit mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

Aláírások